

«Довго-довго давнє літо давніло...» (1974)

Вінграновський Микола Степанович

* * *

Довго-довго давнє літо давніло,
Де не йшло — стояла синя мла.
Мамалижна хмара на Молдавію
Ще одну рябеньку повела.

Їм услід і жалібно, й волого
Сів дивитись камінь при воді...
Будяки малиновоголово
Про сніги подумали й собі.

І збралась, чи збирать-збиралася
У дорогу неба течія...
З будяками тихо привіталася
Малинова молодість моя.

Добрий день — сказав сьогодні вечір,
На далечу налягло крило,
І завдала ластівка на плечі
Хліб і сіль, і літо, і тепло...

1974

Постійна адреса:

http://ukrlit.org/vinhranovskyi_mykola_stepanovych/dovho_dovho_davnie_lito_davnilo